

ಮಾಡ್ಡೇಕು ಅಂದ್ಲೊಂದಿದ್ದು ನಂದೇ ತಪ್ಪು. ದೊಡ್ಡೋಳಾಗಿದ್ದ ಈಗ. ಎಲ್ಲದ್ದಲ್ಲೂ ಹುಳುಕು ಹುಡ್ಡೋಕೆ ಶುರು ಮಾಡ್ಲೊಂದಿದ್ದ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಸೀರೆ ಕಾಣಿಸಿಲ್ಲಾಂದ್ರೆ ಅದೇನು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಳಯಾಂತಕ ಸುದ್ದಿನಾ? ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳು. ಆ ಮನೆಯಿಂದ ಈ ಮನೆಗೆ ಬರ್ಬೇಕಾದ್ರೆ ಯಾರಾದ್ರೂ ಕಡ್ಡು ಹಾರಿಸಿಬಾರ್ದು ಅಂತಿದೆಯಾ? ಸಾಮಾನ್ಯಲ್ಲಾ ಪ್ಯಾಕ್ ಮಾಡಿದ್ದು ಹೊರಗಿನೋರು...

ತಲೆ ಚಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅನಿಸಿತು ಭಾಮನಿಗೆ. ಈ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ನಾನೇ ಸೀರೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜೋಡಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದು ಎಂದು ಒಂದು ಸಲ ಹೇಳಿಯಾಗಿದೆ. ಅಪ್ಪ ನಂಬಲು ಸಿದ್ಧರಿಲ್ಲ. ಪದೇ ಪದೇ ಆ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿ ಉಪಯೋಗ ಇಲ್ಲ.

ಮೊದಲೇ ಅನುಮಾನದ ನೆರಳು ಹಣಕೆದ್ದ ಅಪ್ಪನೊಡನೆಯ ಸಂಬಂಧ ಈ ಘಟನೆಯಿಂದ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹದಗೆಟ್ಟಿತು. ಹಾಗೆಂದು ಮೇಲ್ದೋಟಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಾಗದಷ್ಟು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ. ಮಗಳು ತನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿದ್ದಾಳೆಂಬಂತೆ, ನಂಬಬೇಕೆಂಬಂತೆ ಚಿದಾನಂದ ಎಷ್ಟು ಸಹಜವಾಗಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅಂದರೆ ಅವನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ತನಗೆ ಭ್ರಮೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದು ಹೌದಾ ಎಂದು ಭಾಮನಿಗೆ ಅನಿಸತೊಡಗಿತ್ತು. ಅಪ್ಪನೊಡನೆ ಎಂದಿನಂತೆ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರೂ ಆ ನಡವಳಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ ಒಲವು ಬತ್ತಿ ಹೋಗಿದೆ ಎಂದು ಅವಳಿಗೇ ಅನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ತಾನೊಂದು ನಾಟಕದ ಪಾತ್ರಧಾರಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು ಭಾಮ. ಈ ಘಟನೆಯೇ ಕಾರಣವಾಗಿ ಭಾಮನ ಬದುಕಿನ ದಿಕ್ಕು ಬದಲಾಗಿ ಹೋಯ್ತೇ ಅಥವಾ ಬದುಕನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವ ಯಾವುದೋ ಶಕ್ತಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಬೇಕಾದ ಸಿದ್ಧತೆಗಳನ್ನು ಯಾವಾಗಿನಿಂದಲೋ ಶುರು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತದೆಯೋ ಮನುಷ್ಯಮಾತ್ರರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗದ ನಿಗೂಢ.

***

'ಯಾತ್ರೀ ಎಡ್ಲಿಕ್ ಡೇಗೆ ಚಕ್ರರ್ ಹಾಕಿದ್ದಿ? ಹುಡುಗೀರು ಸೀರೆ ಉಟ್ಟೊಂಡು ಬಂದ್ರೆ ಹೇಗೆ ಕಾಣ್ತಾರೇಂತ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಮಾತಾಡ್ಲೊತ್ತಿತ್ತು. ಚಕ್ರರ್ ಹಾಕಿದ್ದು ನೀವೊಬ್ಬೇ...' ಬಸ್ಸಿಗೆ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದವಳ ಬಳಿ ನಿಂತು ಅವನು ಸಹಜವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವನು ಅಂದರೆ ಅವಳೊಂದಿಗೆ ಓದುತ್ತಿದ್ದವನು. ಸಹಪಾಠಿ. ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಓದುತ್ತಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಮುಖ ಪರಿಚಯ ಇತ್ತೇ ವಿನಾ ಹೀಗೆ ಅವನು ಮಾತಾಡಿಸಿದ್ದು ಯಾವತ್ತೂ ಇಲ್ಲ. ಹೆಸರು ವೆಂಕಟೇಶ. ಈ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ವಿಚಾರಣೆಯಿಂದ ಭಾಮ ಚಕಿತಳಾಗಿ ಅವನ ಕಡೆ ನೋಡಿದ್ದಳು.

'ಅದ್ಯಾಕೆ ಹೆದರೋತೀರಿ? ಹೀಗೇ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೇಳಿದ್ದಪ್ಪಾ...'

'ಹುಷಾರಿರ್ಲಿಲ್ಲ' ಅಂದಳು ಭಾಮ.

'ಏನಾಗುತ್ತೀ?'

'ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟೆ ತಲೆನೋವು' ಕೇಳಿದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಅದೇ ಸವಕಲು ಉತ್ತರ.

'ಈಗ ಆರಾಮಿರಲಿ ತಾನೇ?'

'ಓಹೋ...'

ಒಮ್ಮೆ ಅವನಿಂದ ಕಳಚಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಕು ಅನ್ನುತ್ತಿತ್ತು ಅಂತರಂಗ. ಸಹಪಾಠಿಯೇ ಆಗಿರಲಿ, ಹೀಗೆ ಗುರುತು ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲದವನ ಜೊತೆ ನಿಂತು ಮಾತಾಡುವುದು ಸಭ್ಯತೆಯಲ್ಲ ಅನ್ನುತ್ತಿತ್ತು ವಿವೇಕ. ಅದು ಆ ಕಾಲದ ಮನೋಧರ್ಮ. ಹುಡುಗರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಮಾರು ದೂರ. ಭಾಮ ಅವನಿಂದ ಅಂತರ ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ದೂರ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಅವನೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡಿಸದೆ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದ.

ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಭಾಮ ವಿನಾಕಾರಣ ಕನ್ನಡಿಯೆದುರು ನಿಂತು ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಸ್ತಿ ಹೊತ್ತು ತನ್ನನ್ನು ಗಮನಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಳೇ? ಹೇಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನೆಂದು? ಪ್ರಾಯದ ತರುಣಿ ಹಾಗೆ ನಡೆದುಕೊಂಡರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನಲ್ಲ. ಆ ವಯಸ್ಸೇ ಹಾಗೆ. ಅಮ್ಮನ ಸುರೂಪವನ್ನು ಬಳುವಳಿಯಾಗಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಹುಟ್ಟಿದವಳ ಚೆಲುವಿಗೆ ಪ್ರಾಯ ಅನ್ನುವುದು ಮಾದಕತೆಯನ್ನು ಬೆರೆಸಿತ್ತು. ಎದುರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕ ಗಂಡು ಜಾತಿ ಅವಳನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಇವತ್ತು ಹುಡುಗನೊಬ್ಬ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಅವಳನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿದ್ದ. ಮನದ ತಳಮಳವನ್ನು ಮರೆತು ಹೊಸದೊಂದು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ತತ್ಕಾಲಕ್ಕಾದರೂ ತೆರೆದುಕೊಂಡಿತ್ತು ಮನಸ್ಸು. ಅವನೇನು ಎದ್ದು ಕಾಣುವಂತಹ ಚಂದದ ಹುಡುಗನಲ್ಲ. ತೀರಾ ಬುದ್ಧಿವಂತನೂ ಅಲ್ಲ. ಶ್ಯಾಮವರ್ಣದ, ಕಟ್ಟುಮಸ್ತು ಶರೀರದ, ಪ್ರಾಯ ತುಂಬಿ ತುಳುಕುತ್ತಿದ್ದ ಹುಡುಗ. ಮರುದಿನ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಅರಸಿದ್ದುವು ಕಣ್ಣುಗಳು. ವೆಂಕಟೇಶ ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಪರಿಚಯದ ನಗು ಅರಳಿಸಿದ್ದ. ತಟ್ಟನೆ ಮುಖ ತಿರುಗಿಸಿದ್ದಳು ಭಾಮ.

'ಇದು ಸನ್ನಡತೆಯಲ್ಲ, ತಪ್ಪು, ತಪ್ಪು...' ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸತೇ ವಿವೇಕ? ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೂ ಗಮನಿಸದವಳಂತೆ ಇರುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ ಅವನಂದರೆ ಏನೋ ಆತ್ಮೀಯ ಭಾವನೆ. ಅವನು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾನಾ, ಇಲ್ಲವಾ? ಕ್ಯಾಂಟೀನಿಗೆ ಹೋದನಾ? ಲೈಬ್ರರಿಗೆ? ಹೀಗೆ ಅವನ ಚಲನವಲನಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವನಿಗೆ ಅರಿವಾಗದಂತೆ ಭಾಮನ ಚಂಚಲನೇತ್ರಗಳು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು. ಆ ಮೊದಲ ದಿನ ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ವೆಂಕಟೇಶ ಅವಳನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಮಾತಾಡಿಸಲಿ ಎಂದು ಅವಳು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಅವನು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಗೈರುಹಾಜರಾದ. ಯಾಕೆ? ಯಾಕೆ? ಚಡಪಡಿಸಿದಳು ಭಾಮ. ಯಾರಲ್ಲೂ ಕೇಳುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಗೆಳತಿಯರೊಡನೆ ಆತಂಕ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಸಣ್ಣ ಸುಳಿವು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟರೂ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡುಬಿಡುತ್ತದೆ ರೆಕ್ಕೆಪುಕ್ಕ.

ನಿಂಗೆ ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲೇನೇ? ನೀನು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡ್ಲಿ ಎಂತೋರು ಬೇಕಾದ್ರೂ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಬೀಳ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವ ಕುಹಕವನ್ನು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ಬಿಟ್ಟಿ ಉಪದೇಶವೂ ಕಿವಿದೆರೆಗೆ

ಬೀಳುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಅವನು ಇಷ್ಟವಾಗುತ್ತಾನೆ ಅಂದರೆ ಅದು ಪ್ರೀತಿಯೇ ಆಗಿರಬೇಕೇ? ಪ್ರೀತಿಗೆ ಹೊರತಾದ ಸ್ನೇಹಭಾವ ಕೂಡ ಯಾಕಾಗಿರಬಾರದು? ಹೆಣ್ಣು ಗಂಡಿನೊಂದಿಗೆ, ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣಿನೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹ ಬೆಳೆಸುವುದೆಂಬುದು ಕಲ್ಪನೆಗೂ ಮೀರಿದ ವಿಚಾರ ಎನ್ನುವ ಕಾಲ ಅಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವನನ್ನು ತಾನಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಮಾತಾಡಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ಇದು ಬರಿಯ ಯೋಚನೆಗಳಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತವೇ ಹೊರತು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಲು ಅಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ಭಾಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಸಲೀಸಾಗಿ ಅವನೊಡನೆ ಮಾತು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನು ಯಾಕೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವನೇ ಹೇಳಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಈಗಲೂ ಅವನ ಗೆಳೆಯರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಬಹುದು ಸತ್ಯ ಸಂಗತಿ. ಆದರೆ ತಾನು ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟು ಕೇಳುವಂತಿಲ್ಲ.

ಒಂದೊಂದಾಗಿ ದಿನಗಳು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಭಾಮನ ಉದ್ದೇಗ ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಗಳೆತ್ತು. ಏನಾಗಿರಬಹುದು ಅಂಥಾ ಸಂಕಷ್ಟ? ಓದಿಗೆ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ತಿಲಾಂಜಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹೋದನೇ? ಇನ್ನಾವತ್ತೂ ಅವನು ತನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಿರಬಹುದೇ ಅಥವಾ ಮನೆಯಲ್ಲೇನೋ ಅವಘಡ? ಹಣಕಾಸಿನ ತಾಪತ್ರಯ? ಹತ್ತು ಹಲವಾರು ಸಾಧ್ಯತೆಗಳು ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಗಿರಕಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತಾ, ಭಾಮನ ಅಸ್ವಸ್ಥಭಾವ ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ, ಮಾತಿನಲ್ಲಿ, ನಡವಳಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಾ,

ಚಿದಾನಂದ ಕೇಳಿದ್ದ,

'ಯಾಕೆ ಒಂಥರಾ ಇದ್ದಿ. ಹುಷಾರಿಲ್ಲೇನೇ?'

'ನಂಗೆನಾಗಿದೆ ಅಪ್ಪಾ? ಚೆನ್ನಾಗಿದೀನಲ್ಲ...'

'ನಿನ್ನ ಮುಖ ನೋಡಿದ್ರೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ. ಏನಾದ್ರೂ ಇದ್ದೆ ಹೇಳು, ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟೋಬೇಡ. ಡಾಕ್ಟರ್ ಹತ್ರ ಹೋಗ್ಬರೋ...'

'ಏನಾಗಿಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳ್ತಲ್ತಾ' ಅಪ್ಪನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವಾಗ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹೀಗೆ ಒರಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು ದನಿ. ಚಿದಾನಂದ ಅದನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ತನಗೆ ಏನನಿಸುತ್ತದೆಯೆಂದು ತೋರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಗೆಳತಿಯರೂ ಅವಳೊಡನೆ ಇದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದ್ದರು.

'ನೀನು ಮೊದಲಿನ ಹಾಗಿಲ್ಲ ಕಣೇ, ಒಂಥರಾ ಆಗಿದ್ದಿ...'

'ಕಣ್ಣು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಸ್ಕೊಳ್ಳಿ...' ಎಂದು ಲಘುವಾಗಿ ಹೇಳಿದರೂ ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ತನಗೇ ಗಾಬರಿಯಾಗಿತ್ತು ಭಾಮನಿಗೆ. ಅವನು ಯಾರೋ, ಎಂಥಾ ಕತೆಯೋ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ? ಅವನು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ ಅಂದರೆ ತನ್ನಾಕೆ ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ತಾನು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವುದಾಕೆ? ತಾನಾಯ್ತು, ತನ್ನ ಓದಾಯ್ತು ಎಂದು ಮನಸ್ಸನ್ನು ದೃಢವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು ಭಾಮ. ಆದರೆ ಈ ನಿರ್ಧಾರ